

[J. S. Foget.]

interessant at høre, om det ærede Medlem er enig med Regeringen, naar den gennemfører en Politik, som fremtvinger Renteforhøjelse, og om han direkte tager Medansvaret for en Diskontoforhøjelse, som vi nu ser Husmandsforeningerne Landet over protesterer imod.

Det var fornøjeligt at høre det ærede Medlem komme med en Bunke Tal. For nogen Tid siden — jeg husker ikke Dagen, og jeg husker heller ikke, hvad det var, vi diskuterede, jeg har desværre ikke haft Tid til at gøre mig bekendt med det mellem det ærede Medlems og min Ordførertale — udtalte netop det ærede Medlem Hr. Aage Fogh, at Tallene fra Statistisk Departement og Landbrugsraadet kunde man overhovedet ikke regne med; det var Tal, som man udmærket kunde bruge i Agitationen, men man kunde ikke regne med dem. Nu staar det ærede Medlem her og slynger Tal ud, ja, det ærede Medlem ligefrem brillerede med de mange Tal, han havde faaet skrevet op. Men naar man ser det i Relation til det ærede Medlems tidligere Udtalelse om, at Tal kunde man ikke regne med, maa man sige, at det ærede Medlem selv har taget Grunden væk under sig.

Det ærede Medlem repeterede Erhvervsudvalgets Pjece: Landbruget kræver økonomisk Ligeret med de øvrige Erhverv. Den kunde jeg udenad i Forvejen, og jeg synes, det var en udmærket god Afskrift af denne Pjece, som jeg selv har været med til at udarbejde.

Nej, det, som vi fra Landbrugets Side maa søge at opnaa Enighed om, er ikke flere Grovfoderenheder eller den Slags. Det er for det første dette at faa fjernet Aarsagen til, at man har tvunget Landbruget ind i disse økonomiske Vilkaar, at faa fjernet den kunstigt ansatte høje Kronekurs, hvorved man tvinger Landbrugets Varepriser ned, hvorved man dikterer Landbrugets Varepriser Dag for Dag og Uge for Uge oven fra Nationalbanken, hvorved man altsaa har gennemført et Middel til, at Regeringen Dag for Dag kan bestemme, hvilke Priser Landbruget skal have for sine Eksportprodukter. Fjern dette Forhold! Lav det saadan, at Landbruget faar de Priser for den udenlandske Valuta, det fører hjem, som Handel og Vandel betinger — saa skal vi se, saa faar vi ganske andre Priser paa Landbrugets Produkter. Men det vil Regeringen ikke.

Dernæst vil jeg henstille til Det radikale Parti — for Socialdemokratiet er jo absolut Renteforhøjelsestilhænger, det er

vi ikke længere i Tvivl om —, at man gør, hvad man kan for at faa Storebror til at forstaa, at man virkelig skal gennemføre en Rentesænkning; thi den Renteforhøjelse, den nuværende Regering har gennemført, vil det ærede Medlem sikkert ikke nægte har været til Skade for Landbruget.

Endelig er jo de faste Skatter tredoblet i Forhold til før Krigen. Jeg kan ikke forstaa, at det ærede Medlem vil fastholde, at dette er rimeligt, naar man ved, at Landbrugets Indtægter i flere Tilfælde ligger under Niveauet fra før Krigen. Naar man kommer til Regeringen og siger: Nu har I gennemført dette, vi kan ikke hindre jer i at tvinge Landbruget i Knæ, men naar I har gjort dette, naar vi staar i en saadan Situation, maa vi dog kunne forlange, at man i hvert Fald gennemfører afbødende Foranstaltninger, gennemfører Foranstaltninger, som værner Hjemmene, saa viser man os en kold Skulder. Naar vi fremsætter Forslag som det før omtalte Forslag om en Afvikling af Høstpantebreve, et rimeligt Forslag, som ikke fordrer Tilskud for 5 Øre, saa nægter Regeringen at gennemføre dette. Og vort Forslag om en Afvikling af Moratoriegæld, et Forslag, som heller ikke forlanger 5 Øres Tilskud fra Statens Side, vil Regeringen heller ikke gennemføre, men saboterer det fuldkommen i Udvalget. Og med Hensyn til Gældssaneringen fremsætter man et Forslag, efter at det har vist sig, at man i Løbet af 9 Maaneder kun har bevilget 3000 Ansøgninger. Hvad er et saadant Forslag værd? Og vi ser, at Regeringen pure afviser enhver Tale om Henstand.

Vi staar altsaa i Virkeligheden i en Situation, hvor Regeringen bevidst har trykket Landbruget ned — det har de tidligere Ordførere tilstrækkelig smukt omtalt —, og hvor Regeringen tilmed nægter at yde den mindste Nødhjælp over for disse Landbrugshjem. Der er mange Mennesker i vort Samfund, ogsaa i Byerne, der ikke har det godt, der er mange, der lider delvis Nød, men jeg vil bede de Herrer tænke paa, at der i Dag er Tusinder af Landbrugshjem, hvor Mand og Kone slider og slæber Dag ud og Dag ind, hvor de nægter sig selv alt, næppe under sig selv Føden, blot for at beholde deres Hjem, men dem nægter man pure at yde nogen som helst Hjælp, til Trods for at de fra tidlig Morgen til sen Aften udfører et samfundsnyttigt Arbejde; dem vender Regeringen en kold Skulder til. En saadan Politik haaber jeg, at Oppositionen snart kan blive enig om at gaa imod i nogenlunde samlet Flok.